1

ในที่สุดพวกเขาก็พารีชเชอร์ขึ้นรถไปที่โมเต็ลแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปกิโลเมตรกว่า แล้วขึ้นไปที่ห้องพักซึ่งพนักงานกะกลางคืนจัดไว้ให้ ในนั้นมีทุกอย่างที่รีชเชอร์ต้องการ เขารู้เพราะเคยเห็นห้องแบบนี้มาแล้วนับพันครั้ง ฮีตเตอร์บิลต์อินส่งเสียงหนวกหูเกินกว่าจะหลับลง มันคงช่วยประหยัดค่าไฟได้มากโข อุปกรณ์แบบบิลต์อินทุกชิ้นใช้หลอดไฟกำลังวัตต์ต่ำ พรมปูพื้นบางจนเดาได้เลยว่าถ้าเอาไปซักก็น่าจะแห้งภายในสองสามชั่วโมง พร้อมให้ลูกค้ารายถัดไปเข้ามาเช่าต่อได้เลย เจ้าของโมเต็ลคงเลือกพรมสีเข้มที่มีลวดลายเพื่ออำพรางรอยเปื้อน ผ้าคลุมเตียงก็คงเหมือนกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าน้ำฝักบัวไหลอ่อนแน่ ๆ และก็ต้องมีผ้าเช็ดตัวผืนบาง สบู่ก้อนเล็ก แชมพูราคาถูก เฟอร์นิเจอร์ไม้สีเข้มเต็มไปด้วยรอยถลอก โทรทัศน์เครื่องเล็กใช้มานานนม ส่วนผ้าม่านก็สะสมคราบสกปรกจนกลายเป็นสีเทา

ทุกอย่างเป็นไปตามคาด ไม่มีอะไรแตกต่างจากห้องที่เขาเห็นมานับพันครั้ง

แต่เขาก็ไม่วายหดหู่ใจ

ดังนั้นก่อนจะหย่อนกุญแจห้องใส่กระเป๋ากางเกงรีชเชอร์จึงมองไปรอบ ๆ แล้วกลับไปที่ลานจอดรถ อากาศตอนกลางคืนในฤดูหนาวของพื้นที่แถบตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐเวอร์จิเนียหนาวและชื้นเล็กน้อย ห่างออกไปไม่มากนักกระแสน้ำในแม่น้ำโปโตแมคไหลเอื่อย ไกลออกไปด้านตะวันออกแสงไฟในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.เมืองหลวงของสหรัฐอเมริกาสว่างไปถึงก้อนเมฆ หลายสิ่งกำลังดำเนินไปตามวิถี

SAMPLE

รถคันที่มาส่งรีชเชอร์กลับไปแล้ว เขามองตามไฟท้ายท่ามกลางหมอกบางกระทั่งมันลับตาไป รอบตัวสงบเงียบ แต่ก็เงียบได้แค่นาทีเดียวเท่านั้น รถเก๋งสีเข้มหน้าตาเรียบ ๆ อีกคันโผล่พรวดเข้ามาในลานจอดรถ คล้ายกับคนขับรู้ที่หมายจึงเลี้ยวรถเข้ามาอย่างมั่นใจ รีชเชอร์เกือบจะแน่ใจแล้วว่าเป็นรถของหน่วยงานรัฐ หัวรถพุ่งตรงไปยังสำนักงานของโมเต็ล แต่เมื่อแสงไฟหน้ารถสาดผ่านร่างเขาที่ยืนนิ่งมันก็เปลี่ยนทิศทางและตรงเข้ามาหาเขาแทน

ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมาด้วยจุดประสงค์อะไร แต่ถ้าไม่ใช่ข่าวดีก็ต้องเป็นข่าวร้าย

รถจอดขนานกับตัวอาคาร เท่ากับระยะห่างจากตัวเขากับห้องพักด้านหลัง ซึ่งหมายความว่าเขาอยู่กลางพื้นที่ซึ่งมีขนาดเท่าเวทีมวย ชายสองคนลงจากรถ แม้อากาศจะหนาวแต่ทั้งคู่กลับใส่เสื้อยืดสีขาวรัด ๆ กับกางเกงวอร์ม ทั้งสองคนสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซ็นต์ น้ำหนักตัวเก้าสิบกิโลกรัม แต่ยังนับว่าไซส์เล็กกว่ารีชเชอร์ ดูจากผมทรงลานบินแล้วสองคนนี้เป็นทหารแน่ ชาวบ้านทั่วไปไม่นิยมตัดทรงนี้ และคงไม่มีช่างตัดผมที่ไหนกล้าตัดทรงนี้ให้ลูกค้าโดยไร้เหตุผล

คนที่นั่งฝั่งผู้โดยสารเดินอ้อมมาหน้ารถไปยืนคู่กับคนขับ ทั้งคู่ใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวคู่ใหญ่ที่เสียรูปทรง ปราศจากร่องรอยที่บ่งบอกว่าเพิ่งผ่านสมรภูมิในตะวันออกกลางมาเมื่อไม่นานมานี้ ไม่มีรอยไหม้แดด ไร้รอยย่นรอบดวงตาหรือแววิวิตกกังวล สีหน้าที่อ ๆ ไม่แสดงความรู้สึก ยังหนุ่มทั้งคู่ อายุน่าจะไม่ถึงสามสิบ รีชเชอร์แก่พอจะเป็นพ่อของพวกเขาได้ สองคนนี้คงเป็นนายสิบเฉพาะหน้าที่ ไม่ใช่จ่านายสิบแน่ ๆ เพราะไม่ฉลาดพอ เผลอ ๆ อาจตรงข้ามเลยด้วยซ้ำ

“คุณคือแจ๊ค รีชเชอร์ใช่ไหม” คนที่นั่งฝั่งผู้โดยสารถาม

“ใครใช้ให้มาถาม” รีชเชอร์ย้อน

“เราถามเอง”

“แล้วพวกนายเป็นใคร”

“ที่ปรึกษากฎหมายของคุณ”

ไม่ใช่แน่ ๆ นักกฎหมายของกองทัพบกจะไม่เดินทางไปไหนมาไหนเป็นคู่และดูโง่แบบนี้ สองคนนี้จึงน่าจะทำงานอย่างอื่นมากกว่า ซึ่งไม่ใช่เรื่องดีเลย

SAMPLE

ในกรณีนี้การตอบโต้อย่างฉับพลันใช้ได้ผลเสมอ แค่ทำเป็นยกมือทักทายแล้วฉวยโอกาสตวัดศอกฟาดหน้าคนที่อยู่ทางซ้าย ตามด้วยกระทืบเท้าขวาเหมือนฆ่าแมลงสาบ ต่อด้วยศอกกลับเข้าที่ก้านคอคนขวา ทุบและกระทืบแค่ไม่กี่ทีก็จบเกม

แต่ถ้าให้ง่ายและปลอดภัยต้องยกให้คติที่รีชเชอร์ยึดถือมาตลอด *ต้องเป็นฝ่ายตอบโต้ก่อน* โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสถานการณ์สองรุมหนึ่ง แถมอีกฝ่ายเป็นคนหนุ่มฟิตเปรี๊ยะแบบนี้ด้วย

แต่รีชเชอร์ยังไม่แน่ใจ เขาไม่อยากทำพลาด อย่างน้อยก็ต้องไม่ใช่ตอนนี้ เขาจึงยับยั้งตัวเองและปล่อยให้เวลาผ่านไป

"แล้วจะมาให้คำปรึกษาเรื่องอะไร" รีชเชอร์ถาม

"เรื่องความประพฤติที่ไม่เหมาะสม" ชายคนนั้นตอบ "คุณทำให้หน่วยเสียชื่อเสียง คำตัดสินของศาลทหารจะพาให้เราลำบากไปด้วย คุณต้องรีบออกจากเมืองเดี๋ยวนี้แล้วอย่ากลับมาอีก"

"ไม่เห็นมีใครพูดถึงศาลทหาร"

"ตอนนี้ยัง แต่เดี๋ยวพวกเขาก็พูด ดังนั้นคุณต้องไม่มาป้วนเปี้ยนแถวนี้"

"แต่ฉันไปไหนไม่ได้ ฉันต้องปฏิบัติตามคำสั่ง"

"ก่อนหน้านี้พวกเขาหาคุณไม่เจอ และยังไม่เจอจนป่านนี้ กองทัพบกไม่ใช้นักแกะรอยในการตามหาคน ไม่มีนักแกะรอยคนไหนสามารถหาตัวคุณเจออยู่แล้ว ถ้าคุณใช้ชีวิตแบบนี้พวกนั้นก็คงคว้าน้ำเหลวต่อไป"

รีชเชอร์ไม่พูดอะไร

ชายคนนั้นพูดต่อ "นั่นคือคำแนะนำทางกฎหมาย"

"ฉันจำได้"

"ไม่ใช่แค่จำ คุณต้องทำมากกว่านั้น"

"อ้อเหรอ"

"เราเตือนคุณแล้วนะ"

"ยังไง"

"ถ้าเรายังเจอคุณที่นี่ทุกคืนไปเรื่อย ๆ เราจะใช้วิธีขับไล่ออกไป"

"งั้นเหรอ"

SAMPLE

“เริ่มจากคืนนี้เลย ไปคิดดูให้ดีว่าคุณควรทำยังไง”

“เคยซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าไหม” รีชเชอร์ถาม

“มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้”

“ฉันเคยเห็นของในร้านติดฉลากสีเหลืองที่ด้านหลัง มีข้อความทำนองว่าถ้าไปยุ่งกับมันจะเกิดอันตรายถึงตายหรือบาดเจ็บสาหัสได้”

“แล้วไง”

“คิดซะว่าฉันติดฉลากแบบนั้นไว้ละกัน”

“เราจะไม่กวนใจคุณหรอก ตาแก่”

คำว่า*ตาแก่*ทำให้รีชเชอร์นึกถึงพ่อ ณ สถานที่แห่งหนึ่งท่ามกลางแดดจัดซึ่งน่าจะเป็นเกาะโอกินาวา สแตน รีชเชอร์เกิดในเมืองลาโคเนีย รัฐนิวแฮมป์เชียร์ พ่อเป็นนาวิกโยธินยศร้อยเอก ตอนนั้นถูกส่งไปประจำการที่ญี่ปุ่น ภรรยากับลูกชายวัยรุ่นสองคนก็ติดตามไปด้วย รีชเชอร์กับพี่ชายเคยเรียกพ่อว่า*ตาแก่* เพราะว่าพ่อดูแก่ แม้ว่าในขณะนั้นพ่อจะอายุน้อยกว่ารีชเชอร์ในตอนนี้เป็นสิบปีก็ตาม

“หันหลังกลับซะ มาทางไหนก็กลับไปทางนั้น” รีชเชอร์บอก “ตอนนี้พวกนายมีปัญหามากเกินจะรับมือแล้ว”

“ไม่มีทาง”

“รู้ไหมว่าฉันเคยทำแบบนั้นเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้”

ทั้งคู่เงียบ

“ฉันรู้วิธีการเคลื่อนไหวร่างกายทุกรูปแบบ บางท่าก็คิดเองด้วย”

เงียบ

รีชเชอร์ยังคงถือกุญแจห้องพักอยู่ หลักพื้นฐานคืออย่าเล่นงานคนที่เพิ่งล็อกประตูเสร็จ การมีกุญแจหลายดอกอาจมีประโยชน์ แต่กุญแจดอกเดียวก็ใช้ได้เหมือนกัน แค่เอาส่วนหัวของกุญแจยันฝ่ามือไว้ ให้ส่วนปลายเสียบออกไประหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง เพียงเท่านี้กุญแจก็จะไม่ต่างจากสนับมือ

แต่สองคนนี้เป็นแค่เด็กหนุ่มโง่ ๆ ไม่ควรต้องมาเสียโฉม โดนฉีกเนื้อหรือกระดูกหัก

รีชเชอร์จึงหย่อนกุญแจใส่กระเป๋า

SAMPLE

ทั้งคู่สวมรองเท้าผ้าใบ แปลว่าไม่ได้วางแผนจะกระทืบเขา ไม่น่ามีใครกระทืบคนด้วยรองเท้าผ้าใบนุ่ม ๆ เพราะไร้ประโยชน์ เว้นแต่จะอยากประกาศศักดา คล้ายศิลปะการต่อสู้ที่ชื่อเหมือนอะไรสักอย่างในเมนูอาหารจีน เช่น เทควันโดหรืออะไรทำนองนั้น นักกีฬาประเภทนี้มักจะเก่งเมื่ออยู่ในสังเวียนโอลิมปิก แต่จะจอดเอาได้ง่าย ๆ เมื่อมาสู้อยู่ข้างถนน ถ้าใครตั้งท่ายกขาด้วยท่าเหมือนสุนัขยืนฉี่ใส่หัวท่อน้ำดับเพลิง เท่ากับวอนให้ศัตรูจับทุ่มแล้วเตะจนหมดสติคาแข้งนั่นเอง

สองคนนี้รู้ตัวหรือเปล่า ก้มมองเท้าตัวเองบ้างไหม รีชเชอร์สวมรองเท้าบู๊ตหนัก ๆ ที่ใส่สบายและทนทาน เขาซื้อมาจากเซาท์ดาโคตาและคิดจะใช้มันไปตลอดฤดูหนาวอันยาวนาน

“ฉันจะเข้าไปข้างในแล้ว” เขาบอก

เงียบ

“ราตรีสวัสดิ์” รีชเชอร์กล่าวลา

เงียบ

เขากลับหลังหันถอยไปทางประตูห้องพัก แต่หมุนตัวกับไหล่ไปแค่หนึ่งในสี่ของรอบวง ราวกับรู้ว่าอีกฝ่ายจะเล่นนอกเกมพุ่งมาคว้าตัวเขาไว้

รีชเชอร์ปล่อยให้มันเกิดขึ้นนานพอที่สองคนนี้จะไหวตัวทัน แล้วเอี้ยวตัวไปหนึ่งในสี่ของรอบวงได้เร็วพอกัน พร้อมจะโถมน้ำหนักร้อยสิบสามกิโลกรัมไปกระแทกกับสองคนซึ่งหนักรวมกันร้อยแปดสิบเอ็ดกิโลกรัม แต่รีชเชอร์กลับกระแทกหมัดฮุกซ้ายเข้าที่กกหูของคนทางซ้ายอย่างแรงจนศีรษะสะบัดออกข้าง กระเด็นห่างออกไปจากไหล่ของคู่หู วินาทีนั้นรีชเชอร์รีบเสยหมัดขวาเข้าที่ปลายคางของคู่หูจนเจ้าตัวหน้าหงาย กระเด็นออกไปเหมือนคนแรก สภาพไม่ต่างจากหุ่นกระบอกและคนเชิดหุ่นที่กำลังจาม

แต่ทั้งคู่ยังอุตส่าห์ลุกขึ้นยืนไหว คนขวาเซไปทางข้างหลัง คนซ้ายโคลงเคลงไปมาเหมือนอยู่บนเรือ แถมเปิดช่องให้โจมตีได้ตรงช่วงกลางลำตัว รีชเชอร์เลยอัดหมัดเข้าไปที่ช่องท้องตรงบริเวณร่างแหประสาท หมัดของเขาหนักพอจะไล่ลมหายใจออกจากปอด แต่ไม่รุนแรงถึงขั้นสร้างความเสียหายอย่างถาวรให้กับระบบประสาท ส่งผลให้ชายคนนั้นตัวงอทรุดลงไปกองกับพื้น

SAMPLE

รีชเชอร์ก้าวข้ามร่างนั้นไปไล่ถลุงคนขวา เจ้าตัวเหวี่ยงหมัดขวายวบ ๆ เข้าใส่เลยโดนรีชเชอร์ใช้ปลายแขนซ้ายปัดออกไปแล้วอัดซ้ำที่ช่องท้องบริเวณเดียวกับคนแรก

ชายคนที่สองทรุดลงไปกองกับพื้นอีกคน

รีชเชอร์จับตัวทั้งสองคนพลิกหันไปยังทิศทางที่ต้องการได้ง่าย ๆ ก่อนจะใช้ฝ่าเท้าที่หุ้มด้วยรองเท้าบู๊ตถีบส่งร่างกระเด็นไปกระแทกรถทีละคน ประตูรถบุบจากแรงปะทะ ทั้งคู่ล้มหงายอ้าปากค้างแต่ยังคงมีสติ

ผลลัพธ์แค่ประตูรถบุบและสองคนนั้นก็จะปวดหัวตอนเช้า รีชเชอร์สู้ด้วยความนุ่มนวล เมตตาสงสาร เห็นอกเห็นใจ ลงมือแต่พอดีเหมาะสมกับสถานการณ์

ตาแก่

แก่พอจะเป็นพ่อของพวกเขาได้

ขณะนี้รีชเชอร์เข้ามาในเวอร์จิเนียได้ไม่ถึงสามชั่วโมง

SAMPLE

2

สุดท้ายรีชเชอร์ก็เดินทางฝ่าหิมะออกจากรัฐเซาท์ดาโคตาได้สำเร็จ แม้จะต้องแกร่วอยู่ในรัฐเนแบรสกาก่อนสองหน คืบหน้าไปอย่างเชื่องช้า รอโชคที่มิสซูรีอยู่นานจนกระทั่งเจอรถฟอร์ดสีเงินที่กำลังมุ่งไปทางตะวันออก คนขับที่รับเขาขึ้นรถเป็นชายร่างผอมเกร็งที่พูดไม่หยุดตั้งแต่แคนซัสซิตี้ยันโคลัมเบีย แต่หลังจากนั้นก็เงียบสนิทไปดื้อ ๆ ส่วนที่อิลลินอยส์รีชเชอร์ขออาศัยไปกับรถพอร์ชสีดำซึ่งวิ่งฉิว เดาว่าคนขับน่าจะขโมยรถมาใช้ พอถึงจุดพักรถก็เผชิญหน้ากับชายสองคนที่พกมีดและต้องการเงิน รีชเชอร์เดาว่าตอนนี้ทั้งคู่คงไปลงเอยอยู่ในโรงพยาบาลแล้วเรียบร้อย

หลังจากใช้เวลาอยู่ที่อินเดียนาสองวัน เขาโบกรถคันต่อไปจนมาเจอกับคาดิลแลคสีน้ำเงินคันเก่า คนขับเป็นบุรุษสูงวัยท่าทางภูมิฐานซึ่งผูกหูกระต่ายสีน้ำเงินเฉดเดียวกับรถ ชายสูงวัยขับไปอย่างช้า ๆ ต่อมารีชเชอร์ใช้เวลาอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ของรัฐโอไฮโอสี่วัน จากนั้นสามีภรรยาคู่หนึ่งก็รับเขาขึ้นรถกระบะเชฟโรเลต ซิลเวอราโดสีแดง คู่รักหนุ่มสาวพาสุนัขท่าทางเป็นมิตรและไว้ใจได้มาด้วยระหว่างตระเวนขับรถหางานทำ รีชเชอร์เชื่อว่าพวกเขาน่าจะมีสิทธิได้งานทำ ยกเว้นเจ้าสุนัขอายุราวสี่ปีตัวนั้น มันเป็นสุนัขพันธุ์ทางตัวใหญ่ขนสีอ่อนที่ไร้ประโยชน์ เสื้อกับกางเกงของรีชเชอร์มีแต่ขนของมันติดเต็มไปหมด

ในเวลาต่อมาเขาต้องยอมเสียเวลาอ้อมขึ้นเหนือและตะวันออกเพื่อไปเพนซิลเวเนีย ป้วนเปี้ยนอยู่แถวเมืองพิตต์สเบิร์กหนึ่งวันและเมืองยอร์คอีกวันก่อนที่หนุ่มผิวสีวัยยี่สิบจะรับขึ้นรถบิวอิคสีขาวอายุการใช้งานราวสามสิบปีมุ่งหน้าสู่บัลติมอร์ในรัฐแมริแลนด์ สรุปคือการเดินทางเป็นไปอย่างเชื่องช้า

SAMPLE

แต่หลังจากถึงบัลติมอร์ทางก็สะดวก เมืองนี้คร่อมทางหลวงระหว่างรัฐสาย 95 ที่หมายถัดไปคือทางใต้ของวอชิงตัน ดี.ซี. และเวอร์จิเนียตามลำดับจริง ๆ พื้นที่ที่เขาไปนั้นแทบจะเรียกว่าอยู่ในดี.ซี.ได้ด้วยซ้ำ เพราะมันอยู่ห่างออกไปทางตะวันตกของสุสานอาร์ลิงตัน ซึ่งไม่ได้ไกลกว่าทำเนียบขาวซึ่งอยู่ทางตะวันออกมากนัก เขาเดินทางจากบัลติมอร์ด้วยรถบัสแล้วไปลงที่สถานีรถบัสในดี.ซี. หลังสถานียูเนียน สเตชั่น เดินตามถนนเคเข้าสู่วงเวียนวอชิงตันเซอร์เคิล ผ่านถนนสาย 23 ไปยังอนุสรณ์สถานลินคอล์น ข้ามสะพานไปยังสุสานอาร์ลิงตันซึ่งมีป้ายรถประจำทางอยู่นอกรั้ว รีชเชอร์กำลังจะไปสถานที่ที่ชื่อว่า*ร็อกครีก* ลำน้ำซึ่งเป็นสาขาของแม่น้ำ มีร็อกครีกกระจายอยู่หลายจุดในภูมิภาคแถบนี้เพราะสามารถพบเห็นหินและลำธารได้ทุกหนแห่ง ธรรมชาติเป็นแนวกั้นเขตที่อยู่อาศัยแต่ละแห่งออกจากกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้าย้อนกลับไปในยุคที่พื้นดินยังเป็นโคลนตมและผู้คนยังสวมกางเกงยาวแค่เข่าและใส่วิก พื้นที่เหล่านี้จะต้องเป็นอะไรที่คล้ายกับหมู่บ้านยุคล่าอาณานิคมแน่ แต่ตอนหลังมันกลายเป็นเพียงทางแยกที่อยู่ท่ามกลางบ้านเรือนหรูหราบนพื้นที่สองร้อยห้าสิบเก้าตารางกิโลเมตรและสำนักงานให้เช่าราคาถูก รีชเชอร์มองผ่านหน้าต่างรถบัสเห็นทั้งภาพที่คุ้นเคยและสิ่งแปลกใหม่

จุดหมายปลายทางของเขาคืออาคารมั่นคงแข็งแรงที่กระทรวงกลาโหมสร้างขึ้นเมื่อราวหกสิบปีก่อน จุดประสงค์ดั้งเดิมของมันถูกลืมไปนานแล้ว ประมาณสี่สิบปีให้หลังสารวัตรทหารจึงประมูลได้มา ด้วยความเข้าใจผิดของนายทหารบางส่วนที่คิดว่ามันอยู่ในร็อกครีกอีกแห่งหนึ่ง ไม่ใช่ร็อกครีกแห่งนี้ แต่เมื่อได้มาแล้วพวกเขาก็ปล่อยมันไว้แบบนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก่อนจะส่งมอบให้นำไปใช้เป็นฐานของกองพันทหารสารวัตรหน่วยพิเศษที่ 110

มันจึงเป็นเหมือนบ้านสำหรับรีชเชอร์มากที่สุดแล้ว

รถบัสปล่อยเขาลงห่างไปราวสองช่วงตึกบริเวณมุมถนนตรงฐานของเนินเขายาว ๆ ซึ่งเขาเคยผ่านอยู่หลายครั้ง ถนนที่ทอดตรงมาทางเขามีสามเลน ทางเท้าคอนกรีตมีรอยแตก บรรดาต้นไม้ที่ผุดขึ้นมาจากหลุมโตเต็มที่ อาคารหลังนั้นอยู่เบื้องหน้าทางซ้ายมือตั้งอยู่ในพื้นที่กว้างขวางหลังกำแพงหินสูง จาก

SAMPLE

ตรงนี้จะมองเห็นแค่หลังคาหินชนวนสีเทา หญ้ามอสส์ปกคลุมหลังคาทรงปั้นหยาด้านทิศเหนือ

ถนนทางเข้าสู่อาคารแยกออกไปจากถนนสามเลน ผ่านกำแพงหินที่มีเสาอิฐสองต้นขนาบข้าง สมัยที่รีชเชอร์ยังอยู่หน่วยพิเศษแห่งนี้ที่นี่ยังไม่มีประตูรั้ว แต่เวลานี้มีประตูเหล็กเคลื่อนที่ด้วยล้อเหล็กบนรางที่ฝังลงไปในพื้นยางมะตอย ถ้าว่ากันตามหลักการก็น่าจะปลอดภัย แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เพราะบานประตูเปิดค้างไว้อยู่ เลยประตูรั้วเข้าไปด้านในมีป้อมรักษาการณ์ นี่ก็ของใหม่ มีพลทหารนายหนึ่งสวมชุดฝึกลายพรางแบบใหม่ยืนประจำการอยู่หน้าป้อม รีชเชอร์คิดว่าชุดฝึกพรางแบบใหม่ดูคล้ายชุดนอนหลวมโพรก ขณะนี้ใกล้จะหัวค่ำแล้ว แสงสว่างยามกลางวันกำลังจะเลือนหาย

รีชเชอร์หยุดหน้าป้อมรักษาการณ์ พลทหารมองเขาเป็นเชิงตั้งคำถาม รีชเชอร์แจ้งวัตถุประสงค์ทันที “ผมมาเข้าพบผู้บังคับหน่วย”

“ท่านหมายถึงพันตรีเทอร์เนอร์ใช่หรือไม่” พลทหารถาม

“แล้วที่นี่มีผู้บังคับการกี่คนล่ะ” รีชเชอร์ย้อน

“คนเดียวครับท่าน”

“ชื่อต้นคือซูซานใช่ไหม”

“ใช่ครับท่าน พันตรีซูซาน เทอร์เนอร์”

“นั่นล่ะคนที่ผมมาพบ”

“ท่านจะให้เรียนว่าใครต้องการพบ”

“รีชเชอร์”

“ขอทราบกิจธุระของท่าน”

“เป็นเรื่องส่วนตัว”

“กรุณารอสักครู่” พลทหารยกโทรศัพท์ขึ้นมาโทรแจ้ง *คุณรีชเชอร์มาขอพบพันตรีเทอร์เนอร์* เขาคุยกับปลายสายนานกว่าที่รีชเชอร์คาดไว้ สักพักพลทหารก็เอามือป้องหูโทรศัพท์แล้วหันมาถามว่า “ท่านใช่พันตรีแจ๊ค รีชเชอร์ที่เคยเป็นผู้บังคับหน่วยนี้หรือเปล่า”

“ใช่” รีชเชอร์ตอบ

“และท่านจะขอเข้าพบพันตรีเทอร์เนอร์จากเซาท์ดาโคตา ถูกไหม”

SAMPLE

“ถูก”

พลทหารยืนยันคำตอบทางโทรศัพท์ แล้วฟังอีกชั่วอึดใจก่อนวางสาย

“เชิญครับท่าน เดินตรงไปเลย” เขาชะงักเมื่อฉุกคิดขึ้นได้ “แต่ท่านคงรู้ทางอยู่แล้วใช่ไหม”

“คงงั้น” รีชเชอร์ตอบแล้วเดินต่อ สิบก้าวต่อมาก็ได้ยินเสียงล้อบานประตูบดกับรางเหล็กจึงหยุดหันไปมอง

ประตูทางด้านหลังกำลังปิด

อาคารเบื้องหน้าเป็นสไตล์คลาสสิกสร้างตามสถาปัตยกรรมยุค 50 เป็นอาคารเตี้ยสองชั้นทรงยาว ประกอบด้วยหิน อิฐ และหินชนวน ขอบหน้าต่างเหล็กมีสีเขียว ราวบันไดที่ทอดยาวถึงประตูมีลักษณะคล้ายหลอดสีเขียว ช่วงยุค 50 เป็นยุคทองของกระทรวงกลาโหม พวกเขาได้งบประมาณก้อนมหึมาซึ่งกระจายไปให้กองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ และหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน มีรถยนต์หลายคันจอดอยู่ในลาน บางคันสีเข้มแบบเรียบ ๆ เป็นของกองทัพบก ดูสภาพแล้วน่าจะผ่านการใช้งานมาอย่างหนัก บางคันเป็นรถส่วนตัวที่แม้จะเก่ามากแล้วแต่สีดูจะสดใสกว่า มีรถฮัมวี่สีเขียวเข้มปนดำเพียงคันเดียว มันดูน่าเกรงขามเมื่อเทียบกับรถเก๋งสีแดงสองที่นั่งขนาดเล็กข้าง ๆ รีชเชอร์เดาว่ารถคันนี้น่าจะเป็นของซูซาน เทอร์เนอร์ เสียงที่ได้ยินทางโทรศัพท์ชวนให้คิดว่าเธอน่าจะเป็นผู้หญิงที่ขับรถลักษณะนี้

รีชเชอร์ก้าวขึ้นบันไดหินไม่กี่ขั้นก็ถึงประตู ขั้นบันไดยังเป็นของเก่าประตูบานเดิมแต่ทาสีใหม่ กองทัพบกมีสีมากมายและพวกเขาก็มีความสุขที่ได้ทาสีพวกนี้ลงไป หลังประตูดูไม่มีอะไรเปลี่ยนไปจากเดิม จากห้องโถงจะเห็นบันไดขึ้นชั้นสองอยู่ทางขวา โต๊ะพนักงานต้อนรับอยู่ทางซ้าย แล้วห้องโถงก็แคบลงกลายเป็นทางเดินทอดไปตามความยาวของตึก มีห้องทำงานขนาบสองข้างประตูห้องครึ่งหนึ่งใช้กระจกลวดลาย ไฟทางเดินเปิดทิ้งไว้เนื่องจากช่วงฤดูหนาวในตัวอาคารมักจะมืด

SAMPLE

มีผู้หญิงนั่งอยู่ที่โต๊ะพนักงานต้อนรับ เธอสวมชุดฝึกลายพรางที่ดูเหมือนชุดนอนแบบเดียวกับที่ทหารยามใส่ แต่ติดยศสิบเอกไว้กลางอก รีชเชอร์ชอบชุดฝึกแบบเก่ามากกว่า ทหารหญิงผู้นี้ผิวคล้ำ เธอดูไม่มีความสุขเมื่อเห็นเขา ท้องไส้คงปั่นป่วนด้วยเหตุบางอย่าง

“แจ๊ค รีชเชอร์ มาขอพบพันตรีเทอร์เนอร์” เขาแจ้ง

ทหารหญิงทำท่าจะพูด แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เป็นแบบนี้อยู่หลายครั้งกว่าจะเปิดปากออกมาได้ “คุณขึ้นไปที่ห้องทำงานท่านเลยดีกว่า ทราบใช่ไหมว่าห้องไหน”

รีชเชอร์พยักหน้า เขารู้ว่าห้องไหนเพราะครั้งหนึ่งมันเคยเป็นห้องทำงานของเขา “ขอบคุณ ผู้หมู่”

เขาขึ้นบันไดหินเก่า ๆ พร้อมจับราวเหล็กอันเดิม บันไดที่เคยขึ้นลงนับครั้งไม่ถ้วน เลี้ยวหักศอกแค่รอบเดียวก็ถึงส่วนที่อยู่เหนือบริเวณกลางห้องโถงซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของทางเดินชั้นสอง กระเบื้องปูพื้นยังเป็นแผ่นเดิม ประตูห้องทำงานทั้งสองฝั่งใช้กระจกแบบเดียวกับประตูชั้นล่าง

ห้องทำงานของเขาอยู่ทางซ้าย

ไม่สิ ห้องทำงานของซูซาน เทอร์เนอร์ต่างหาก

รีชเชอร์ตรวจดูให้แน่ใจว่าชายเสื้ออยู่ในกางเกงเรียบร้อย เขาใช้นิ้วเสยผมแทนหวี นึกอยู่ว่าจะพูดกับเธอยังไงดี เขาชอบเสียงของเทอร์เนอร์ตอนคุยโทรศัพท์ รู้สึกได้เลยว่าเป็นคนที่น่าสนใจจึงอยากมาเจอและทำความรู้จัก เหตุผลมีอยู่แค่นี้ เธอต้องคิดว่าเขาบ้าแน่ที่ดั้นด้นต่อรถข้ามหลายรัฐเพื่อมาหาเธอหลังจากคุยโทรศัพท์กันแค่ไม่กี่ครั้ง

แต่ไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว รีชเชอร์ยักไหล่แล้วก้าวเข้าประตูบานที่สามฝั่งซ้าย ครึ่งล่างทึบ ส่วนครึ่งบนเป็นกระจกลวดลาย มองเข้าไปเห็นแต่ภาพบิดเบี้ยวของสิ่งที่อยู่หลังประตู ตรงผนังห้องใกล้กับที่จับประตูติดป้ายชื่อ *พันตรีเอส.อาร์. เทอร์เนอร์ ผู้บังคับการ* ป้ายยังดูใหม่ ถ้าเป็นสมัยเขา ป้ายไม้ใต้กระจกจะสลักเป็นคำว่า *พันตรีรีชเชอร์ ผู้บังคับการ* ประหยัดถ้อยคำกว่ากันเยอะ

SAMPLE

เขาเคาะประตู เสียงอู้อี้ดังมาจากข้างในคล้ายจะพูดว่า *เข้ามา* เขาสูดหายใจลึก ๆ ก่อนเปิดประตูแล้วก้าวเข้าไปในห้อง

รีชเชอร์หวังจะเห็นความเปลี่ยนแปลง แต่มันก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมากเท่าที่คิด พรมปูพื้นยังเป็นพรมสีมอซอผืนเดิม โต๊ะเหล็กแข็งแรงราวกับเรือรบตัวเดิม แม้จะทาสีใหม่แต่ยังเห็นว่าบางจุดเป็นเหล็กมันเงาเมื่อโดนแสงไฟ รอยบุบจากตอนที่เขาจับหัวใครสักคนโขกยังคงทิ้งร่องรอยไว้ เก้าอี้สองตัวยังเป็นชุดเดิม ตัวหนึ่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน อีกตัวอยู่ด้านหน้า มันเป็นของเก่าในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 คงทำเงินได้ก้อนโตหากส่งไปขายในร้านที่เจาะกลุ่มลูกค้าฮิปสเตอร์ ตู้เอกสารก็เป็นของเดิม เช่นเดียวกับโคมไฟทรงชามแก้วห้อยโซ่เล็กสามเส้น

ความเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่เป็นไปตามยุคสมัยและพอจะคาดการณ์ได้อยู่แล้ว บนโต๊ะทำงานมีโทรศัพท์แบบปุ่มกดสามเครื่อง ต่างจากยุคของเขาที่มีโทรศัพท์แบบแป้นหมุนเพียงเครื่องเดียว มันมีสีดำและค่อนข้างหนัก นอกจากนี้เขายังเห็นคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะกับโน้ตบุ๊กอย่างละเครื่อง สมัยที่รีชเชอร์อยู่มีแค่ถาดใส่กระดาษและกระดาษจำนวนมาก แผนที่บนผนังมีการปรับข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน แสงจากหลอดไฟชนิดใหม่เป็นสีเขียวอ่อนจาง ทุกดวงเป็นหลอดไฟนีออนแบบประหยัดพลังงาน ดูท่ากองทัพบกจะพัฒนาขึ้นมาก

ทว่ามีอยู่สองสิ่งที่เขาไม่คิดว่าจะเห็นในห้องนี้และมันก็อยู่เหนือความคาดหมาย

อย่างแรก คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานเป็นทหารยศพันโทไม่ใช่พันตรี

อย่างที่สอง เขาเป็นผู้ชายไม่ใช่ผู้หญิง

SAMPLE

3

ชายหลังโต๊ะทำงานแต่งชุดฝึกพรางซึ่งดูคล้ายชุดนอนเหมือนทุกคนที่นี่ แต่เขาใส่แล้วดูแย่กว่าคนอื่น ดันไปคล้ายกับชุดแฟนซีไม่ก็ชุดไปงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนอะไรทำนองนั้น ไม่ใช่ว่าหุ่นไม่ดี แต่เป็นเพราะเขาดูจริงจังกับงานบริหารจัดการและนั่งโต๊ะจนรากงอก ชายคนนี้ใช้ปากกาดินสอเป็นอาวุธแทนปืนเอ็ม 16 สวมแว่นตากรอบเหล็ก ผมสีเทาหวีเป็นทรงคล้ายทรงนักเรียน แถบติดเสื้อและป้ายชื่อมอร์แกนยืนยันว่าเขาเป็นทหารยศพันโทในกองทัพบกสหรัฐ

"ขอโทษด้วย ผู้พัน ผมมาหาผู้พันเทอร์เนอร์"

"นั่งก่อนสิ คุณรีชเชอร์" มอร์แกนเชิญ

กองทัพมองหาผู้ที่มีบุคลิกทรงอำนาจซึ่งหาคนแบบนี้ได้ยาก แต่มอร์แกนมีคุณสมบัติพร้อมในตัว น้ำเสียงเขาหนักแน่นโดยที่ไม่ต้องตะคอก หยาบคายหรือระรานใคร แค่พูดสั้น ๆ คนอื่นก็พร้อมทำตามกันหมด

รีชเชอร์นั่งเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้หน้าต่าง ขาเก้าอี้โค้ง มันแด้งจนรู้สึกได้เมื่อรองรับน้ำหนักตัว เขาเคยนั่งเก้าอี้ตัวนี้เมื่อนานมาแล้ว

"ไม่ทราบว่าคุณมาที่นี่ด้วยเรื่องอะไร" มอร์แกนเริ่มซัก

วินาทีนั้นรีชเชอร์คาดว่าจะได้ยินข่าวร้ายเกี่ยวกับซูซาน เทอร์เนอร์ เธออาจจะเสียชีวิตในอัฟกานิสถานหรือเหตุรถชน

"ผู้พันเทอร์เนอร์อยู่ที่ไหน" เขาถาม

"ไม่ได้อยู่ที่นี่" มอร์แกนตอบ

"แล้วอยู่ที่ไหน"

"เราจะคุยเรื่องนั้นกันทีหลัง ผมต้องรู้ก่อนว่าทำไมคุณถึงสนใจนัก"

SAMPLE

“สนใจเรื่องอะไร”

“ผู้พันเทอร์เนอร์”

“ผมไม่ได้สนใจผู้พันเทอร์เนอร์”

“แต่ตอนอยู่ที่ป้อมรักษาการณ์ คุณขอเข้าพบผู้พันเทอร์เนอร์โดยระบุชื่อเธอ”

“ผมมาพบด้วยเรื่องส่วนตัว” รีชเชอร์บอก

“เรื่องส่วนตัวลักษณะไหน”

“ผมคุยกับผู้พันทางโทรศัพท์และรู้สึกว่าเธอเป็นคนที่น่าสนใจ เลยคิดจะแวะมาชวนไปทานมื้อค่ำด้วยกัน ในคู่มือภาคสนามไม่ได้ห้ามนายทหารรับคำเชิญใครไม่ใช่เหรอ”

“มีข้อห้ามในบางกรณี”

“ข้อนี้ผมไม่เถียง”

“คุณคุยอะไรกับเธอทางโทรศัพท์” มอร์แกนถามต่อ

“ก็คุยไปเรื่อย”

“แล้วเรื่องอะไรล่ะ”

“เรื่องส่วนตัว ผู้พัน” รีชเชอร์ตอบ “ผมยังไม่รู้เลยว่าคุณเป็นใคร”

“ผมเป็นผู้บังคับการกองพันทหารสารวัตรหน่วยพิเศษที่ 110”

“ไม่ใช่ผู้พันซูซาน เทอร์เนอร์หรอกเหรอ”

“ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว”

“แต่หน้าที่ส่วนนี้เป็นของทหารยศพันตรี ไม่ใช่พันโท”

“แค่ชั่วคราว ผมถูกส่งมาสะสางปัญหา”

“เกิดปัญหาขึ้นที่นี่งั้นเหรอ”

มอร์แกนไม่ใส่ใจจะตอบและเริ่มซักต่อ “คุณมาที่นี่เพื่อพบผู้พันเทอร์เนอร์โดยเฉพาะใช่ไหม”

“ก็ไม่ได้เจาะจงขนาดนั้น”

“เธอได้ขอร้องคุณให้มาที่นี่หรือเปล่า”

“เธอไม่ได้เจาะจงว่าต้องเป็นผม” รีชเชอร์ตอบ

“ตอบมาว่าใช่หรือไม่ใช่”

SAMPLE

“ทั้งใช่และไม่ใช่ ผมคิดว่ามันเป็นแค่ความตั้งใจที่ไม่ชัดเจนของทั้งสองฝ่าย ประมาณว่าถ้าผมผ่านมาแถวนี้ก็ค่อยแวะมาหาเธอ”

“แล้วคุณมาแถวนี้ทำไม”

“แล้วทำไมจะมาไม่ได้ ผมต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งอยู่แล้ว”

“หมายความว่าคุณเดินทางมาตั้งไกลจากเซาท์ดาโคตาโดยไม่มีจุดประสงค์ชัดเจน”

“ผมชอบเสียงของเธอ คุณมีปัญหาหรือไง” รีชเชอร์ย้อนถาม

“คุณไม่มีงานทำ ถูกไหม”

“ก็เพิ่งไม่นานมานี้”

“เมื่อไหร่”

“ตั้งแต่ออกจากกองทัพ”

“น่าขายหน้านะ”

“ผู้พันเทอร์เนอร์อยู่ที่ไหน” รีชเชอร์ถามย้ำ

“การพูดคุยกันครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับผู้พันเทอร์เนอร์” มอร์แกนบอก

“แล้วจะคุยเรื่องอะไร”

“เรื่องคุณ”

“ผมเหรอ”

“ใช่ ผู้พันเทอร์เนอร์ดึงประวัติของคุณซึ่งจำกัดการเข้าถึงไฟล์ข้อมูลออกมา เธอคงอยากรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับคุณ ระบบควรจะแจ้งเตือนตอนที่เธอพยายามเปิดไฟล์ แต่โชคร้ายที่ระบบไม่ทำงานจนกระทั่งเธอเก็บไฟล์ไว้ที่เดิม แต่แจ้งช้าก็ยังดีกว่าไม่แจ้ง เพราะไหน ๆ คุณก็มาอยู่ที่นี่แล้ว”

“คุณกำลังพูดเรื่องอะไร” รีชเชอร์ถาม

“รู้จักผู้ชายที่ชื่อฮวน โรดริเกซไหม”

“ไม่รู้จัก เขาเป็นใคร”

“ฮวน โรดริเกซเคยเป็นคดีของหน่วยพิเศษที่ 110 แต่ตอนนี้เขาตายไปแล้ว แล้วรู้จักผู้หญิงที่ชื่อแคนดิซ เดย์ตันหรือเปล่า”

“ไม่รู้จัก เธอตายแล้วเหมือนกันใช่ไหม”

SAMPLE